

III.

HET LANDGRAVENHUIS.

DE FEESTZAAL.

Gloria in excelsis Deo, las ik boven den ingang der Kapel, die ik nu eindelijk ook wilde binnentreden; maar nogmaals hield mij de Jenasche muzenzoon terug. Dat hier kunt ge straks nog wel zien, zeï hij, en beter ook, zonder dien hoop gapende philisters. Uit de Elizabeth-galerij moeten we naar de groote zaal: bij het tafereel van middeleeuwsch lieven en lijden voegt het tooneel van middeleeuwsch denken en dichten: nu die edele gestalte met haar eigenaardig godsdienstig leven ons nog zoo helder voor den geest staat, zullen wij ook meer oog hebben voor de middeleeuwsche kunst, waarin haar gedachten, haar gevoelens vorm aannamen. Mijn vader wacht mij bij den Kommandant: onder zijn geleide ga ik de groote feestzaal zien; ga mede, voorgelicht door zijn veeljarigen vriend, den even geleerden als smaakvollen kunstkenner Von Arnswald, zal mijn vader ons een degelijke gids zijn in de feestzaal.

— Met verlangen zie ik naar de ontmoeting uit, zeï Willem, en overal zou ik die voorlichting hoog waarderen, maar die heele zaal moet niet veel meer zijn dan een gevallen grootheid, een versleten hofkostuum, een opgelapte ruïne.

— Ook als 't zoo was, hernam de Jenaër, had ze toch wel een bezoek verdiend, de grijze getuige van zooveel grootheid en zooveel vreugde, waar een voorgeslacht, krach-